

П'ятирічку — достроково!

Колектив Київського дослідного підприємства УТОГ взяв зобов'язання — закінчити п'ятирічку до 7 листопада 1970 року, а цьогорічний виробничий план — до 25 грудня.

Зразки високопродуктивної праці показує кращий виробничник підприємства — токарь Анатолій Маєвський. Норми виробітку він виконує на 130 процентів.

Фото І. Щербанюка.

Ганна Мальована — ударниця комуністичної праці Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства. Завдання 1967 року виконала відмінно. У третьому році п'ятирічки вона прагне працювати ще продуктивніше і з перших днів нового року виконує змінні завдання на 120 процентів.

Фото І. Щербанюка.

ЗАКРІПИМО УСПІХИ

Натхненні рішеннями XXIII з'їзду КПРС і достроковим виконанням виробничих планів другого року п'ятирічки, колектив Київського УВП-1 зобов'язався п'ятирічний план по валовому випуску продукції закінчити до 1 листопада 1970 року, а план 1968 року — до 25 грудня.

Київське УВП-1 бере на себе також зобов'язання знизити собівартість продукції в 1968 р. на 10,5 тис. карбованців проти

плану, підвищити продуктивність праці на 2 проценти і випустити понадпланової продукції на 40 тис. карбованців. Добитися присвоєння до 7 листопада 1968 року одному з цехів звання «Цех комуністичної праці».

А. ЗАСЛАВСЬКИЙ.
Секретар парторганізації.
А. КРЖЕВІН.
Голова місцевому.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 4 (30)

Субота, 27 січня 1968 року

Ціна 2 коп.

ПІДВИЩУВАТИ ЯКІСТЬ, НАДІЙНІСТЬ І ДОВГОВІЧНІСТЬ ВИРОБІВ

Недавно в нашій газеті було надруковано статтю «Прогресивна система», в якій розповідалось про досвід боротьби за якість продукції на підприємствах міста Саратов. Заводи і фабрики, які впровадили цю систему, змінили навіть свій зовнішній вигляд, їх колективи виявляють інтерес до промислової естетики. На цих підприємствах, як правило, значно вищий щорічний приріст валової продукції, причому, головним чином за рахунок продуктивності праці. Знизилась трудова та матеріальні витрати.

Був час, коли підприємства УТОГ швидше нагадували артілі, в яких переважала ручна праця. А звідси були низькими продуктивність праці і якість продукції. Така продукція не завжди знаходила покупця, залягувала на складах. Потім товари уцінювали, переуцінювали і т. п.

Інша справа тепер, коли все більше і більше учбово-виробничих підприємств УТОГ розміщується в добротних приміщеннях, а в цехи прийшла найновіша вітчизняна техніка. Нині продукція утробітських підприємств знайшла шлях до широкого споживача. Вона користується великим попитом далеко за межами країни. Взяти, наприклад, трансформатори Запорізького УВП. Їх знають в столиці нашої Вітчизни — Моск-

ві, в Єревані, Тбілісі, Ленінграді. Їх просять прислати в Бухарест, Прагу і Бомбаї. Марка трансформатора «Запоріжжя» стала відомою і авторитетною, і цим авторитетом треба дорожити, примножуючи його.

Широкого розмаху набрала боротьба за якість на таких учбово-виробничих підприємствах, як Дрогобицьке, Ужгородське № 1, Київське № 1, Чернігівське, та інших. Покращилась якість трикотажних виробів на Одеському УВП-2.

Таких прикладів можна навести багато, коли підприємства, цілі колективи, окремі робітники і робітниці нашої системи вважають боротьбу за якість продукції своєю кровною справою. Ці приклади наголошують також ще й на тому, що учбово-виробничі підприємства УТОГ, хай не всі, але частково, мають можливість запозичити і використати прогресивні елементи з системи саратовців.

Боротьба за якість повинна хвилювати кожного. Вона вимагає в першу чергу рішучого наступу на тих, хто допускає брак в роботі. Не можна обійти мовчанням той факт, коли надходять рекламції на певні види виробів окремих підприємств УТОГ. У минулому році рекордну цифру рекламцій мало Єнакієвське УВП. Є випадки випуску недоброякісної продук-

ції на швейних і металообробних УВП.

Зараз, коли по всій країні розгортається соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань п'ятирічки, особливо важливо, щоб питання підвищення технічного рівня, якості, надійності і довговічності виробів постійно перебували в полі зору керівників підприємств і обласних відділів УТОГ. Щоб питання якості продукції приділяли більше уваги клуби і будинки культури. Було б добре, коли б питання якості продукції на учбово-виробничих підприємствах, в закладах культури присвячувались тематичні вечори, лекції, бесіди. З приводу цих питань слід було б випустити стінні газети, оформляти наочну агітацію.

Зростаючі можливості в боротьбі за якість продукції відкриває нова економічна реформа. Досвід підприємств, які вже працюють по-новому, показує, що колективи тут мають великі резерви для поліпшення якості продукції. У нових умовах планування і економічного стимулювання це набирає особливого значення, бо успіх діяльності підприємства кінцево залежить від успішної реалізації продукції.

Розгорнемо ширше боротьбу за якість продукції, за честь утробітської марки!

У змаганні зусилля подвоїмо

Колектив Львівського учбово-виробничого підприємства № 2 гідно зустрів 50-річчя Великого Жовтня і 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні, виконавши річний план 4 листопада 1967 року. Було випущено продукції понад план на 311,8 тис. карбованців. Уся продукція хорошої якості і користується великим попитом у споживачів.

Трудовники підприємства за прикладом колективу Львівського УВП-1 в третьому році п'ятирічки з новою силою розгорнули соціалістичне змагання за дострокове виконання п'ятирічного плану до 7 листопада 1970 року, за гідну зустріч 100-річ-

чя з дня народження В. І. Леніна.

У 1968 році на підприємстві будуть освоєні нові види продукції: по скляній, хлорвиниловій і текстильній дільницях. Між цими дільницями ведеться соціалістичне змагання, в якому колектив текстильно-галантерейної дільниці під керівництвом майстра М. Гдичинського добився великих успіхів у праці. Цей колектив довгий час утримує у себе перехідний Червоний прапор місцевого комітету профспілки Львівського УВП-2.

Добрі показники у виконанні виробничого плану також у

колективах хлорвинилової (майстер Ю. Ружанський) і скляної (майстер Е. Боровиков) дільниць. Особливо старанно працює зміна бригадира С. Муріна.

Перші дні нового року показали, що всі робітники підприємства включилися в змагання по-бойовому. Нині щоденно перевищують завдання ударники комуністичної праці Ф. Мартинюк, Л. Логвиненко, М. Кропивницька, П. Некипелова та інші робітники і робітниці підприємства.

Г. АГАЖАНОВ.
Наш нештат. кор.

м. Львів.

РУБЕЖІ САДГОРСЬКИХ ТРУДІВНИКІВ

Трудовники Садгорського УВП, підтримуючи звернення Львівського учбово-виробничого підприємства № 1 по достроковому виконанню п'ятирічного плану, на загальних зборах колективу взяли на себе почесні соціалістичні зобов'язання.

Серед цих зобов'язань основне місце приділяється виробничій діяльності підприємства. Шляхом масово-роз'яснювальної роботи, кращої організації праці, запровадження прогресивної технології виробництва, освоєння нових видів виробів і за рахунок покращання їх якості, заощадження сировини, матеріалів і електро-

енергії виконати п'ятирічний виробничий план за всіма техніко-економічними показниками до 1 жовтня 1970 року. Протягом 1968—1969 рр. освоїти три види нових текстильно-галантерейних виробів.

Значне місце приділяється також житловим і побутовим умовам робітників. Буде побудовано 70-квартирний житловий будинок, дитячий садок на 150 місць. А на новому підприємстві буде обладнано нову їдальню і відкрито здоров'я пункт.

П. ГАРБУЗОВ.
Заступник директора Садгорського УВП.

Конструктори

На харківському заводі «Серп і Молот» у конструкторському бюро працює подружжя — глухі Віктор Олександрович і Маргарита Василівна Маслій. Віктор і Маргарита прибули сюди понад п'ять років тому після закінчення технікуму і почали тут працювати. Чоловік і жінка зарекомендували себе хорошими і здібними спеціалістами. Віктор зараз інженер II категорії. Його дружина працює техніком.

Завод потурбувався про побутові умови молодих спеціалістів: у новому будинку їм виділено хорошу квартиру.

М. ЛИТВИНЕНКО.
Наш нештат. кор.
м. Харків.

Війна застала Олександра Трохимця майже на самому Західному кордоні. Закінчивши тільки що танкове училище, ще не обстріляний тех-

нік-лейтенант, він вперше відчув гіркоту відступу і свого безсилля. Не такою йому уявлялася війна на тактичних заняттях, в учбовому класі, за вивченням уставів і військових порадників. Зараз було все по-іншому. Гітлерівці по-злодійськи напали на мирну країну, знищували все на своєму шляху, бомбардували радянські міста і села.

Частина військових попала в оточення. Доводилось невеликими групами пробиратися на Схід. Ось підійшли до Сули. Ворожі танки з десантом захопили міст через річку. Відчайдушна спроба прорватися з боєм закінчилася невдачею. Під вечір бій став сильнішим. Трохимець опам'ятався від нестерпного болю в нозі. Неприємного, оглухлого, його підібрали місцеві люди, подали першу допомогу і поставили на ноги.

Очунявшись від важкого поранення, Олександр Трохимець вирішив податися на рідну Житомирщину, щоб там разом з

партизанами боротися проти гітлерівських загарбників. З великими труднощами добрався він до села Пряжево, де зустрічається з учасниками підпільної організації. Складалася вона в основному з командирів і політпрацівників, які попали в оточення, і місцевих

ців словацької частини і подружився Трохимець. Через нього Олександр одержував необхідну кількість гранат, патронів. Як потім виявилось, його другом був зовсім не словак, а російянин з Ленінградської області на прізвище Кусков Ілля Григорович. Виходячи з оточен-

У ПОЛУМ'І ВІЙНИ

активістів. Незабаром ця організація налагоджує зв'язок з партизанським загonom імені Чапаєва.

І ось Олександр Трохимець у партизанському загоні. Йому доручають налагодити збирання снарядів, мін, дрібних авіабомб, щоб потім з них видобувати вибухівку, так необхідну при диверсіях.

У 1943 році добування вибухівки ускладнилося. Наявні партизанами, гітлерівці стали пильніше обережні свої об'єкти, зупиняючи кожного, хто викликав найменшу підозру. Тоді на допомогу нашим людям прийшли словацькі друзі. Силою мобілізовані у гітлерівську армію, вони байдуже ставилися до служби, не приховували своєї ненависті до «швабів» і при нагоді допомагали росіянам.

З одним з військовослужбов-

ця, він випадково попадає у словацьку частину і залишається там до певного часу.

Та вся складність полягала в тому, як пронести із складу боєприпаси. Адже тут перебувало багато німців. Знайшли оригінальний спосіб. Через військове містечко місцеві жінки просто ходили на базар. Ось вони у своїх корзинах з картоплею і проносили дорожечку і навіть дуже небезпечний вантаж. Наталка Вівдич — рішуча, смілива підпільниця разом з своїми подругами перенесла із складу в партизанський загін не одну сотню гранат.

Загін активізувався. Все більш дошкульних ударів завдавав він ворогові. Земля горіла під ногами окупантів. Фронт наближався.

Підпільний міськом партії доручає Олександру Трохимцю і групі партизан захопити склад

боєприпасів. Залишаючи Житомир, фашисти хотіли підірвати його. Та їм не вдалося здійснити свого задуму. Як тільки факельщики наблизилися до складу, щоб підпалити його, ворогів знищили партизани автоматними чергами.

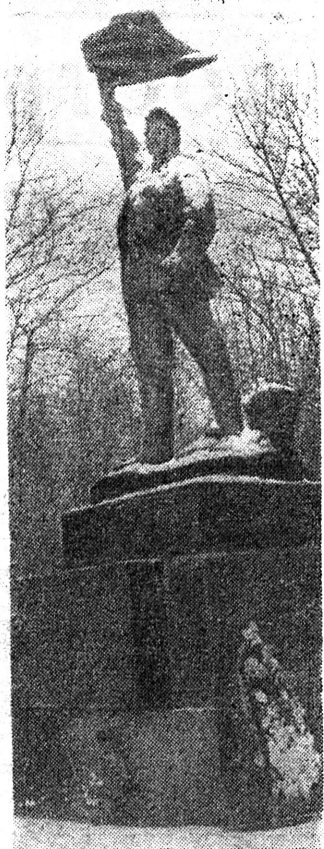
Після визволення Житомира Олександр Трохимець знову в діючій армії, але вже в саперній частині. В одному з боїв його сильно контузило. Внаслідок цього він ще раз втрачає слух. Але вже без всякої надії на відновлення.

Олександр дуже жалкував, що йому не вдалося дійти до Берліна, щоб розрахуватися з гітлерівцями повністю за горе людське. Та це зробили за нього інші, його побратими.

Нині комуніст Олександр Трохимець — заступник директора Житомирського учбово-виробничого підприємства УТОГ. Він любить свою працю, багато сил і знань віддає майбутнім спеціалістам, виховує в них робітничу гордість, вчить бути стійкими і мужніми, сміливо долати труднощі. У всьому йому допомагає фронтове загартування, вміння тримати в кулаці свою волю.

Колишній партизан, фронтовик Олександр Трохимець не відчуває вади свого здоров'я. У нього багато друзів і на роботі, і в різних кінцях Радянського Союзу. Він листується з колишніми однополчанами, партизанами, а при можливості зустрічається з ними, і тоді час минає у спогадах, щирсердечних розмовах.

ЦЕ БУЛО В 1918...

«Вічна слава учасникам січневого збройного повстання 1918 року в Києві, які загинули в боротьбі за владу Рад» — такий напис вирізьблено на гранітному постаменті цього пам'ятника революційної слави київського заводу «Арсенал», який було встановлено торік на місці поховання тих, хто віддав своє життя за перемогу Жовтня.

Це героїчне повстання почалося 28 січня 1918 року за новим стилем. Завод «Арсенал», незважаючи на атаки козаків, залишився в руках повсталих робітників.

На «Арсеналі» з різних районів міста на допомогу приходять робітники-червоногвардійці, революційні солдати з військових частин. Кілька днів повсталі відбивали атаки петлюрівців.

Арсенальці почали, київський пролетаріат продовжив боротьбу проти ворогів трудового народу. Одинадцять днів тривало січневе збройне повстання робітників Києва проти військ Центральної ради.

Надіслані до Києва червоногвардійські загони Харкова, Катеринослава, Донбасу, війська російських братів розгромлювали і вигнали з міста петлюрівські банди.

ПЕРШІ В ТРУДОВОМУ ЗМАГАННІ

В одному з номерів «Комсомольського прожектора», який виходить на Білоцерківському УВП, було вміщено повідомлення з Новим, 1968 роком. Декого це здивувало: адже тоді до нового року було ще далеко. Та коли прочитали текст, все стало ясно: колектив підприємства 24 листопада виконав виробничий план 1967 року.

Достроковому виконанню плану сприяла чітка організація соціалістичного змагання, удосконалення технологічних процесів, підвищення кваліфікації масових кадрів тощо.

Високих показників на підприємстві добилася дільниця комуністичної праці, де майстром М. Норченко.

Вхід у швейний цех прикрашають портрети кращих трудівників виробництва. Це — т. Поперечна, Норченко, Паламарчук, Краснощок, Зайцева, Сіхіна, Остапенко, Кухаренко, Степаненко, Євтушенко, Бейчун, Коваль, Стах.

Зараз білоцерківські швейниці розгортають соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань третього року п'ятирічки.

В. МОСІЧУК.
м. Біла Церква.

ЗРАЗКОВІ НА ВИРОБНИЦТВІ ТА В ПОБУТІ

— Микола Кугуй, Сергій Колодій — кращі наші виробничники, вчасно справляються з найважчою роботою, — так часто відзивається про глухих робітників майстер зміни транспортного цеху Полтавського заводу газорозрядних ламп Віктор Семенович Демченко. — Вони з честю носять звання ударників комуністичної праці, зразкові в поведінці, хороші активісти.

Такої ж думки про глухих робітників на кожній дільниці заводу. Майже всі вони набагато перевищують виробничі норми, добре ведуть себе на виробництві та в побуті. Ось, наприклад, П. Мисник три роки працював вантажником у транспортному цеху. За сумлінну працю неодноразово одержував грошові премії. Тепер він опанував професією штампувальника. І тут показав себе як здібний робітник. Зміни завдання виконує щоденно на 125—135 процентів.

У складальному цеху з 1965 року працює пакувальницею виробів Наталія Гребенюк. З роботою завжди справляється в строк, перевищує норми.

Окремо хочеться сказати про дробильницю скла Ірину Кузнецову. Хоча на заводі вона працює недавно, але за цей час вже заслужила повагу до себе адміністрації цеху та товаришів по роботі. Її портрет вміщено на Дошку пошани.

Добре трудяться також підсобні робітники І. Пивовар, Л. Невідома, Г. Чигирин та інші, які своєю невтомною працею збагачують досягнення всього заводського колективу.

П. ЕЩЕНКО.

Інструктор - перекладач Полтавського заводу газорозрядних ламп.

ГОТУЄМОСЯ ГОСПОДАРЮВАТИ ПО-НОВОМУ

Запорукою хорошої підготовки підприємства до праці в нових умовах господарської реформи можна вважати успіхи колективу у 1967 році. Підвищені соціалістичні зобов'язання на честь 50-річчя Радянської влади були виконані з честю. А 2 грудня закінчено річний план по випуску валової продукції.

Нашому підприємству за високу культуру виробництва присуджено третє місце і вручено диплом третього ступеню.

З 1 квітня 1968 року передбачається перевести Харківське УВП-2 на нові умови планування та економічного стимулювання. Це не тільки почесна, але й дуже відповідальна справа, до якої варто заздалегідь і старанно підготуватися. Це ми вже зараз і робимо.

На підприємстві створено постійну комісію, яка зайнята розробленням питань, зв'язаних з підготовкою до праці в нових умовах. До складу цієї комісії ввійшли інженерно-технічні

працівники, службовці та пересоби виробництва.

Дуже важливим елементом у підготовці до роботи в нових умовах є проведення аналізу планово-економічної і фінансової діяльності підприємства за останні два роки. Набирає великого значення також і питання забезпечення цехів необхідним устаткуванням. Вже вирішено, що все зайве і непотрібне буде замінено і реалізовано.

Нами вивчається питання рентабельності всієї продукції, що випускається, з метою виявлення збиткових виробів, і вживаються вже тепер заходи, щоб надалі їх не було. Вивчаємо також і питання якості наших виробів. Адже вимогливість до якості, підвищення серійності виробів дасть можливість підприємству одержувати додаткові прибутки.

У 1968 році умови праці на нашому підприємстві значно

зміняться у порівнянні з минулими роками. Отже і це питання набуває неабиякого значення в житті колективу, щоб його вирішити правильно, не допустивши прикрий помилки.

Нам уже відомо, що 80 процентів готової продукції у 1968 році має бути відвантажено в інші міста республіки. А це не така вже проста справа. Отже й тут розробляється детальний графік своєчасного відвантаження готової продукції замовникам.

У підготовку до переходу на нові умови господарювання активно включилися партійна, профспілкова і комсомольська організації. Питання про перехід на нові умови планування і економічного стимулювання були обговорені на постійнодіючій нараді нашого підприємства, де також було затверджено і план заходів, зв'язаних з переходом на нові умови господарювання.

С. РОЙТМАН.
Старший економіст Харківського УВП-2.

І. Федик — столяр Львівського паровозово-ремонтного заводу. Щоденно перевищує норми виробітку.

В. Клименко — терморізалник Львівського УВП-2 успішно несе ударну вахту третього року п'ятирічки.

Фото І. Щербанюка.

С. Ліфшиць — майстер Ялтінської фабрики сувенірних виробів. Виготовлені ним тонкі майже ювелірні, сувенір-пальми користуються великим попитом у відпочиваючих на південному березі Криму.

Фото Р. Сковородникова.

СУЧАСНІ ТУРБОТИ ТА ЗАВДАННЯ СУРДОПЕДАГОГІКИ

РОЗДУМИ, ПОШУКИ, ПРОПОЗИЦІЇ

Сурдопедагогіка — наука, яка займається питаннями навчання та виховання глухих та слабочуючих.

Радянська сурдопедагогіка розвивається на основі розкриття об'єктивних законів марксистсько-ленінської науки про навчання. Визначних досягнень одержала ця наука за роки Радянської влади. Досвід багатьох років плідних пошуків та досліджень приніс значні результати в розробці проблем навчання, виховання, корекції слухових та мовних недоліків в дітей з ураженням слухового сприймання.

Дослідження радянської сурдопедагогіки та багатий досвід дітей з слуховими вадами повертають увагу сурдопедагогів зарубіжних країн. Але не випадково на V конгресі Всесвітньої федерації глухих у Варшаві особливо відзначались успіхи, одержані нашою країною в галузі дошкільної освіти, шкільного навчання, професійної підготовки, трудового влаштування.

Одне з досягнень радянської сурдопедагогіки — визначення ступеню слухового ураження й відповідна кваліфікація цих уражень та можливостей глухих та слабочуючих дітей у оволодінні мовою. Відкриття спеціальних шкіл для дітей з різними слуховими вадами, класифікація потенціальних можливостей цих дітей дали змогу розвивати дитячу індиві-

дуальність на оптимальному рівні.

Досягнення значні, але просування вперед вимагає вишукування нових шляхів, освоєння нових рубежів. Життя диктує вимоги, які витікають з русла сьогодишнього дня, тих завдань, що поставлені перед радянськими сурдопедагогами.

На наш погляд, сьогодні найбільш гостро потребують ретельного вивчення та всебічного розв'язання проблеми дошкільного виховання та мовного розвитку, питання морального виховання в розрізі різних вікових груп, а також проблема навчання дорослих глухих.

У Радянському Союзі дуже багато зроблено з питань навчання та розвитку мови глухих дітей дошкільного віку. Відкрито спеціальні дошкільні заклади. В РРФСР та в УРСР проведено чимало досліджень, розроблено програми та ряд методичних посібників навчання мови тощо. Але життя настійно вимагає більшого.

Виховання починається з дня народження дитини. Не секрет, що в батьків, які раптом виявляють в малюка дефект слухового сприймання, ця звістка викликає розгубленість, депресію, безпорадність. Між тим, час іде, а сім'я не вживає дійових заходів. Дитина перебуває в ізоляції, в полоні безмовності. Що робити? Як виховувати

таких дітей у сім'ї до моменту вступу їх у спеціальні дошкільні заклади? Сьогодні на таке запитання батькам ще важко знайти радикальні поради. Відсутні дидактичні розробки для виховання таких дітей. А недооцінювати значення дошкільного виховання неможливо. Адже від підготовленості дитини в дошкільному віці залежить успішність навчання, її загального розвитку у майбутньому.

Чекають на своє висвітлення питання виховання й мовного розвитку глухих дітей в сім'ях чуючих і глухих та виховання чуючих дітей в сім'ях глухих.

Проблема виховання охоплює дуже широке коло питань.

Практика змушує вчених та практичних працівників навчальних закладів зосередити головну увагу на питаннях мовного розвитку дітей з різними ступенями поразки слухового сприймання. Між тим, поза увагою залишилися такі питання, що вимагають свого висвітлення, як питання морального виховання, виховання радянського патріотизму, політмасова робота серед глухих різного віку, естетичне виховання та ряд інших важливих завдань. Ці питання повинні знайти широке висвітлення в спеціальній літературі.

За роки Радянської влади сурдопедагогічна практика набала великий позитивний досвід

у справі виховання підростаючого покоління. Світове визнання одержали досвід та практика радянських установ, що проводять науково-дослідницьку роботу, втілюють результати досліджень у практику. Імена наших діячів науки, освіти, культури стали всесвітньо-відомими. Далеко за межами Радянського Союзу лунає слава єдиного в світі Московського театру міміки та жесту — пропагандиста класичної, радянської та зарубіжної драматургії серед глухих. Отже, справі виховання радянських громадян з ураженням слуху віддано багато сил, плідних творчих зусиль. Але висвітлення цього досвіду в літературі, накреслення шляхів на майбутнє ще недостатнє.

Надзвичайно актуальною сьогодні є проблема навчання дорослих глухих. З кожним днем все ширшими стають перспективи такого навчання в нашій країні. Практика знає безліч випадків, коли глухі успішно оволодівають середньою та вищою освітою. Таке становище в нашій країні — не випадковість, а закономірний результат державної системи народної освіти. Результати приваблюють діячів та громадськість зарубіжних країн. В ряді країн капіталу, де мільйони неписьменних палічються серед чуючих, неписьменність серед глухих навіть не привертає увагу правлячих кіл.

Радянська країна — країна суцільної письменності. В нас проблема навчання дорослих глухих носить своєрідний характер. По-перше, дорослі глухі в СРСР з різним ступенем слухових вад мають певну базу знань, які одержані ними в спеціальній дитячій школі протягом 9—12 років. Отже, закінчуючи дитячу школу, кожен радянський громадянин, незалежно від характеру слухового ураження, має початкову або неповну середню освіту; по-друге, контингент навчальних закладів для дорослих (технікуми, вечірні та заочні загальноосвітні неповні середні та середні школи тощо) відмінний від дитячих. Тут основним принципом відбору та комплектування є ступінь мовної підготовленості та загальноосвітнього рівня.

Якщо порівняно недавно основним завданням перед навчальними закладами для глухих працюючої молоді було ліквідувати неписьменність, сьогодні завдання більш широкі, серйозніші. Практика доводить,

що для глухих, незалежно від ступеню і часу ураження слуху, при створенні належних умов цілком можливо здобути середню освіту. Сьогодні в нашій республіці середню освіту здобули десятки глухих, успішно навчаючись у технікумах та Київській заочній середній школі для глухих і сліпих № 6, яка має консультативні пункти в семи областях УРСР.

Зростає відповідна база, яка дасть змогу здійснити це завдання в більш широких масштабах. З кожним роком збільшується кількість дошкільних закладів для глухих. Вдосконалення методів навчання і виховання глухих дошкільників дасть у майбутньому цілком обґрунтовані підстави для скорочення існуючих строків навчальних предметів, у порівняно стислі строки одержати середню освіту.

Отже, є підстави в недалекому майбутньому чекати суттєвих змін у постановці та реалізації ряду важливих питань в сурдопедагогіці.

Між тим, не можна констатувати, що школа цілком готова до вказаних змін. Турботами сьогодишнього дня в світлі поставлених завдань є відповідна підготовка кадрів, видання спеціальної літератури з висвітлення конкретних питань, узагальнення та пропаганда досвіду вітчизняних, радянських та зарубіжних сурдопедагогів.

Явна недостатність наукових даних з питань навчання та виховання дошкільників з різним ступенем слухового ураження, а також дорослих глухих в значній мірі утруднюють роботу з цими контингентами. Не менш гостро виступає проблема підготовки кадрів для цих установ. Сьогодні, наприклад, питання підготовки кадрів для навчальних закладів дорослих глухих не знаходить свого вирішення. Практично, випускники дефектологічного факультету Київського педінституту ім. О. М. Горького — єдиного навчального центру в республіці — не підготовлені до роботи з цим контингентом. Після закінчення вузу вони одержують право викладати в спеціальній та початковій масовій школі. Отже викладання предметів природничо-математичного циклу в школах глухих та слабочуючих I та II відділення фактично доручено «неспеціалістам», тобто педагогам, не обізнаним з специфікою навчання в спеціальній школі.

Підготовка сурдопедагогів не відповідає сучасним вимогам. Непокій стан створення та видання підручників для дорослих глухих. Зараз у вечірніх та заочних школах учні навчаються за підручниками для денних спеціальних та масових шкіл.

Успішне розв'язання актуальних питань у великій мірі залежатиме від дальшого удосконалення методів дослідження, широкого впровадження в експериментальні дослідження технічних засобів, забезпечення тісного зв'язку між установами і окремими особами, що в тій чи іншій мірі працюють над розробкою питань навчання та виховання глухих.

Ед. ПУЩИН.
Зав. відділом дефектології
Науково-дослідного інституту педагогіки УРСР.

Львівська школа-інтернат для глухих дітей.
На фото: вчителька Т. Костюк проводить заняття з рахунку з дітьми дошкільної групи.

Листи читачів до редакції

ПОЛІПШИТИ УМОВИ ТЕОРЕТИЧНОГО НАВЧАННЯ

Вісім років я працюю викладачем технології в учнівській групі швейного цеху Львівського УВП-1. Спочатку швейний цех мав замовлення на пошив білизни та робочого одягу, який шили учні. Але тепер, коли створена швейна фабрика, у нас шийть виключно чоловічі сорочки.

Програма технології передбачає великий асортимент виробів, і раніш теорія була тісно пов'язана з практикою. Тепер заняття по програмі стало неможливим. Залишається багато вільних годин, які ми, за домовленням з адміністрацією фабрики, використовуємо для навчання учнів крою та шиття жіночих платтів, це дає велику користь дівчатам. Навчившись

шити собі плаття, вони тим самим підвищують свою кваліфікацію.

Години теоретичного навчання по програмі розподілені з розрахунком на те, що учні проходять практику і теорію за програмою і поступово переходять від легких виробів до більш складних. Тому в перші місяці годин теоретичного навчання більше, а до кінця навчання їх менше. Наприклад, якщо у вересні по теорії налічується сорок вісім годин, то в листопаді лише вісім. В січні, лютому і березні маємо 12, 6 і 14 годин. Якщо ми використовуємо години теоретичного навчання для навчання крою та шиття, то такі великі перерви між уроками дуже незручні.

У перші місяці навчання учні вивчають технологію, матеріалознавство, машинознавство та ін. Проводяться заняття по політичній освіті та фізичному вихованню. В ці місяці учні не одержують зарплату за свою працю. З січня учнів переводять в другий учнівський розряд, і вони вже мають план роботи і одержують 1/3 від виробітку. За умовами фабрики учні шийть лише сорочки, і години теорії в ці місяці не мають значення.

Було б доцільніше ці години перенести на останні місяці, щоб заняття крою та шиття велись регулярно без великих перерв.

Мені здається, що й в інших швейних УВП, де є учнівські

групи, також зацікавлені в тому, щоб усі години теоретичного навчання були заплановані на перші чотири місяці.

Дуже хотілося б, щоб викладачі технології та інструктори виробничого навчання інших міст поділилися своєю думкою про краще планування годин теоретичного навчання.

З. ЗАГОРОДНЮК.
Викладач технології Львівського УВП-1.

Від редакції:

Питання, яке ставить на обговорення викладач технології Львівського УВП-1 тов. Загороднюк, заслуговує уваги. Редакція газети «Наше життя» запрошує керівників підприємств, викладачів, інструкторів виробничого навчання і тих, хто зацікавлений в цьому, виступити на сторінках газети і поділитися своїми думками з приводу того, як краще налагодити теоретичне навчання в учнівських групах.

Наше життя 3

27 січня 1968 року.

Крокодил—утоговець

До редакції «Нашого життя» зайшов Крокодил та й каже:
— Цікавлюся дуже, як ваші люди живуть, що на учбово-виробничих підприємствах виробляють...

— О, багато дечого: у Харкові плащі шиємо, фільмоскопи «Світлячок» робимо, у Запоріжжі — трансформатори, у Луганську — ліжка, у Львові, Вінниці, Чернівцях — різні швейні та трикотажні вироби...

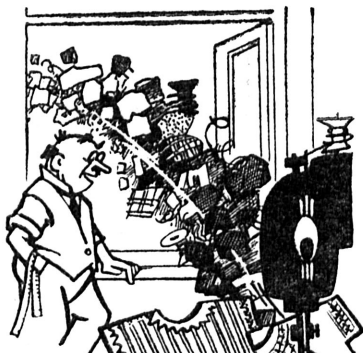
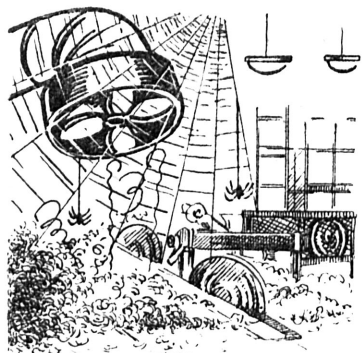
І як почали, як почали... Бачить він, що й до ранку не закінчимо.

— Досить, — каже, — все зрозуміло. Краще я сам поїду та й подивлюся, де роблять, що роблять і як роблять.

Отоді вже і поїхав він та й подивився. А що побачив, про те написав і відніс до редакції. Дивіться, читайте, люди добрі!

І віднині Крокодил нестиме варту, захищаючи честь і авторитет нашого Товариства від бракоробів, усяких нечупар, порушників правил техніки безпеки, битиме по безгосподарності і непорядках, витягатиме на світ божий хапуг, хуліганів, п'яниць. Одним словом, братиме їх на вила, щоб надовго запам'ятали Крокодила.

Редакція «НАШОГО ЖИТТЯ».

Коли Крокодил завітав до Єнакієвського УВП, тут йому кинуласть у вічі погана організація охорони праці та численні порушення правил техніки безпеки.

У цехах багато непотрібних речей, мотлоху, стіни брудні, не побілені. Все вкрито товстим шаром пилу і павутиною. Вентиляція майже скрізь не працювала, трубопроводи були засмічені тирсою.

Мали місце випадки виробничого травматизму.

Підприємство підготувалося до зими погано. Через щілини у вікнах і дверях дме холодний вітер. Торік на капітальний ремонт приміщень було відпущено 18 тисяч карбованців, а використано лише 4 тисячі.

Прийшов час, коли Крокодил відвідав Житомирське, Черкаське, Одеське № 1 учбово-виробничі підприємства. Подивився, як там навіть із відходів усякі необхідні речі роблять, і щиро похвалив.

— Молодці, — каже, — а ось на Лебединському, Сімферопольському, Полтавському № 1 і Сумському УВП є багато відходів та нічого з них не виробляють. Цінна сировина пропадає даром. Деякі підприємства хоча і випускають в значній кількості вироби із відходів, проте фонд ширвжитку не організували.

І справді, скільки карбованців вилітає через вікно на вітер!

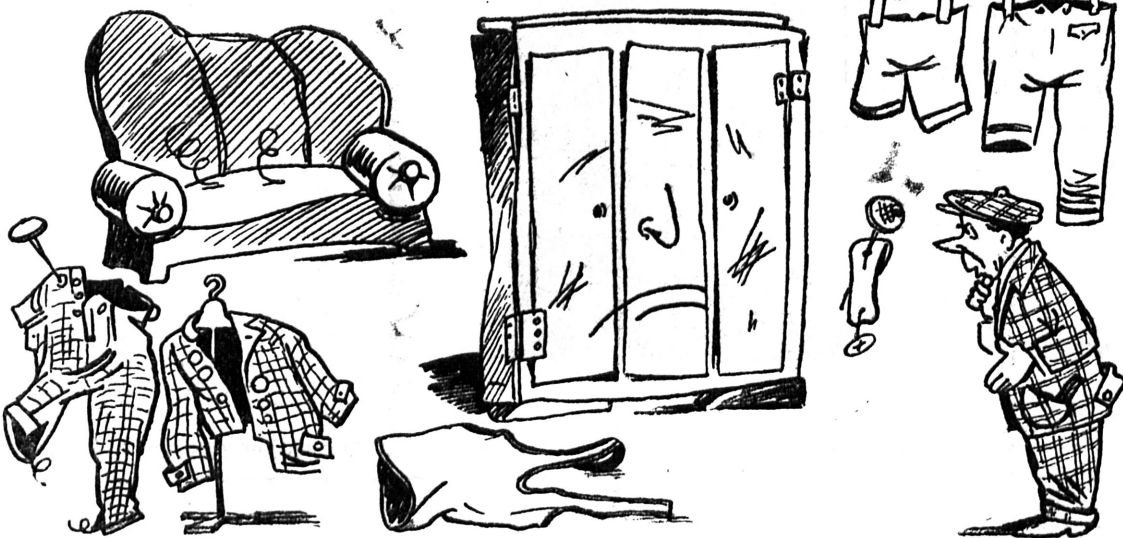

Великих мук зазнають раціоналізатори одеських підприємств глухих, поки їх ту чи іншу пропозицію впровадять у виробництво.

Як відзначалося на обласній нараді глухих — передовиків промисловості в Одесі, на всіх трьох учбово-виробничих підприємствах бували випадки, коли цінні раціоналізаторські пропозиції маринувались. У 1966 році не впроваджено у виробництво 13 раціоналізаторських пропозицій. Не закінчено ряд пропозицій і в минулому році. На УВП-2 не реалізовано пропозицію по упакуванню відходів. На УВП-3 затягнулось впровадження пропозиції по створенню спеціального верстату, який би полегшив працю на виготовленні деталей.

Тимчасом керівники підприємств на зборах чи в бесідах неодмінно підкреслюють велике значення руху раціоналізаторів у нашій країні.

Рисунки худ.
І. БУТКА.

ВІТРИНА БРАКУ

Тут вміщено вітрину браку, на яку потрапили деякі підприємства за випадки виготовлення недоброякісної продукції.

Ватні куртки виробництва Слов'янського УВП мали вади — криві строчки по краю борта і низу, по комірцю та низу рукава і таке інше.

Уявіть собі людину на пляжі в трусах, які мають різну довжину бічних швів, скривлену конструктивну лінію низків трусів і різну їх ширину. Рекламация на подібні труси, виготовлені на Сімферопольському УВП, надійшла на адресу Крокодила.

На ту ж саму адресу надійшла рекламация у вигляді наказу Управління держінспекції по якості товарів Донецької області «Про припинення приймання торговельними організаціями диванів (артикул 1168) виробництва Єнакієвського УВП».

Порушення лінійних розмірів, незбігання гудзиків з петлями, виробниче сміття у виробках — ці вади виявлено в продукції Луганського № 2, Київського № 1, Херсонського і Полтавського № 1 учбово-виробничих підприємств.

БУДОВИ П'ЯТИРІЧКИ НА УКРАЇНІ

Крим — багатуша кладова природи. Чудо-море Сиваш, який розкинувся майже на трьох тисячах квадратних кілометрів, і розташований поблизу солоні озера таять у собі невичерпні запаси унікальної сировини. Директивами ХХІІІ з'їзду КПРС по п'ятирічному плану передбачено спорудити на Сиваші ряд хімізаводів, почати спорудження Південно-Сиваського магнізитового заводу.

Нині в розпалі будівництво підприємства по виробництву двоокису титану — продукту, застосовуваного для виготовлення жаростійких стекол, емалі, глазури та одержання металевих титану. Використовується він і у виробництві білих

КЛADOVA ПРИРОДИ НА СИВАШІ

гумо-технічних і культурно-побутових виробів, високоякісних пластмас. Олійні фарби, приготовлені на титанових білилах, не бояться впливу води, атмосфери і навіть кислот.

Підприємство даватиме також жовті і червоні залізоокисні пігменти для виробництва стійких фарб та випуску кольорових пластичних мас. Планується одержувати з відходів виробництва цінні мінеральні добрива і отрутохімікати.

До будівельної площадки вже підведено залізничну вітку і шосейну дорогу, пролягла лінія електропередачі. Створено хорошу будівельну базу з річною продуктивністю 170 тисяч кубічних метрів бетону і розчину, 6 тисяч тонн арматури та інших будматеріалів та конст-

рукцій. Завершується спорудження комплексу допоміжних цехів. Уже виріс багатопверховий адміністративний корпус, піднімається каркас першого цеху по виробництву двоокису титану, закладається фундамент будинку для сірчано-кислотного виробництва.

Одночасно розгортається будівництво міста хіміків. Тут піднялися перші багатопверхові житлові будинки, гуртожитки, школа на тисячу місць, дитячий комбінат, їдальня. Вимальовуються контури нових житлових кварталів. Звідси до заводу прокладено бетоновану дорогу. Між містом і заводом закладається зелений масив, а на березі Північно-Кримського каналу буде посаджено парк і обладнано пляж

Великий обсяг робіт виконано на Сиваші. В тих історичних місцях, де гриміли переможні битви громадянської війни, нині йде новий, мирний штурм. Вздовж Гнилого моря уже простяглася майже восьмикілометрова дамба. Великі гідротехнічні споруди збудовано і в інших місцях цієї природної солевари.

Колектив «Кримбуду», ставши на трудову вахту за гідну зустріч 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні, достроково виконав величезний комплекс будівельних і монтажних робіт, запланований на другий рік п'ятирічки, порадивав Вітчизну новими трудовими успіхами.

М. ОРЛЯГОВ.
Головний інженер комбінату «Кримбуд».
(Пресбюро РАТАУ).

СПОРТИВНА СЛАВА ШКОЛИ- ІНТЕРНАТУ

Багато здібних спортсменів Одеської школи-інтернату № 97 виховав колектив фізкультури для туговухих дітей. Це — брати Віктор і Олександр Петухови, Валерій Рухледев, Лілія Дяченко, Тетяна Крамарова та багато інших.

Особливо зарекомендував себе вихованець школи майстер спорту міжнародного класу Вячеслав Скоморохов.

Неодноразово здібні спортсмени школи-інтернату, захищаючи честь свого колективу, займали звання переможців.

Олександр і Віктор Петухови не раз ставали чемпіонами з самбо (Віктор — ЦР ДСТ «Спартак», Олександр — ЦР ДСТ «Авангард»). І зараз вони продовжують тренуватись, докладаючи всіх сил над вдосконаленням своєї майстерності.

Звання майстра спорту та чемпіона ЦР ДСТ «Авангард» з самбо, вільної боротьби та дзю-до завоював Валерій Рухледев. В минулому році він зайняв друге місце з дзю-до серед юніорів. Зараз Валерій готується до змагань з цього виду спорту серед глухих, що відбудуться в Англії.

Не відстають і спортсменки, які виховувались в нашій школі. Лілія Дяченко входила в склад збірної з волейболу в 1966 році.

Тетяна Крамарова, Ірина Перова, Костя Роголев, Рая Журавльова ще учні школи. І. Перова — чемпіон УРСР серед глухих з бігу на 200 м. Крамарова зайняла третє місце з бігу на 100 м. Раїса Журавльова зайняла друге місце по плаванню серед глухих в першості УРСР (м. Краматорськ).

Про великі спортивні досягнення випускників школи-інтернату № 97, про їх захоплення фізкультурою і спортом та відмінну підготовку свідчать і успішні виступи їх в змаганнях, і велика кількість розрядників, кандидатів та майстрів спорту. Успіхи Міли Крамаровської, Віктора Каминського, Жани Жабовської, Людмили Мудрюк, Галини Карлюга — це ще одне слово, сказане молодими спортсменами, ще один крок на путі серйозних перемог з усіх видів спорту.

Л. ЧЕПУРЕНКО.
Вихователь фізкультури
Одеської школи-інтернату
№ 97 для туговухих дітей.

Цікавий вечір

Тематичний вечір, присвячений творчості великого німецького композитора Людвіга ван Бетховена, відбувся в Дрогобицькому Будинку культури глухих. Викладач музичної кафедри Дрогобицького педагогічного інституту М. Бокаєв розповів про життя і творчість геніального музиканта. Дуже цікаво те, що під кінець свого життя Бетховен оглух і створював свої останні симфонії та сонати, не чуючи навколишніх звуків.

В. ДАНИЛКІН.

Редактор В. ПІТЕНКО.

Наша адреса:

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 78, тел. Е-7-38-43
«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3,
зам. 57—5065. 68 р.